

FEDERICO MOCCIA

AQUESTA
NIT
DIGUES QUE
M'ESTIMES

Columna

FEDERICO MOCCIA
AQUESTA NIT
DIGUES QUE
M'ESTIMES

Traducció d'Anna Torcal i Salvador Company

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *L'UOMO CHE NON VOLEVA AMARE*

PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2019

© FEDERICO MOCCIA, 2012

PUBLICAT D'ACORD AMB PONTAS LITERARY & FILM AGENCY

© DE LA TRADUCCIÓ DE L'ITALIÀ: ANNA TORCAL I SALVADOR COMPANYY, 2012

© EDITORIAL PLANETA, S.A., 2012

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2012, 2019

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2530-8

DIPÒSIT LEGAL: B. 9.225-2019

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com **ecològic**
i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Les orenetes volaven baixes al capvespre. De tant en tant passaven sota el pòrtic d'aquella antiga villa de pedra, de murs forts, gruixuts. A l'interior, una gran escala de fusta fosca conduïa al pis de dalt. Una mica més al fons del jardí tan cuidat apareixia la villa com dibuixada entre aquells turons de les Langhe. Més lluny, entre les rengleres de les vinyes de *nebbiolo*, el raïm era fosc, envermellit pel sol de tot l'estiu. En Tancredi corria amb el seu germà Gianfilippo, cridaven i reien. En Bruno, el jardiner, va acabar de tallar la bardissa amb unes grans cisalles, va somriure en veure'ls passar corrents a pocs passos d'ell i va tornar a entrar a casa. Tot al voltant se sentia l'olor d'aquell romaní que acabava de podar.

Davant del pòrtic, al mig de la gran taula de pedra que hi havia entre dos desmais, la Maria, la minyona, va deixar el pa acabat de treure del forn. Durant un moment, aquella aroma va envair l'aire i en Tancredi va aturar la seva cursa, en va arrencar un tros i se'l va dur a la boca.

—Tancredi, t'he dit mil vegades que no mengis abans de sopar! Si no, després ja no tens gana!

Però ell va somriure i va fugir de nou jardí a través. El

jove golden retriever, que estava ajagut a l'ombra sota una cadira de ferro que tenia un coixí a sobre, es va aixecar i el va seguir divertit en aquella cursa seva. Es van llançar entre les espigues i al cap d'un moment també el germà Gianfilippo va començar la seva persecució.

La mare a penes va tenir temps de sortir de casa.

—On aneu? D'aquí a una estona sopem!

Llavors va moure el cap i va deixar anar un sospir. «Els teus germans...». Es va tombar cap a la Claudine, que tot just s'havia assegut a taula.

La mare va entrar de nou a la cuina. Sobre una taula de fusta vella hi havia estesa una làmina de pasta fresca acabada de fer. Una mica més enllà, en un taulell de marbre ple de calaixos, encara hi havia farina. A la paret hi havia penjades unes quantes paelles de coure. Unes cassoles s'estaven coent a foc lent sobre uns fogons de ferro colat.

La mare va parlar amb la cuinera i li va donar unes quantes instruccions sobre el sopar, després amb les dues minyones i els va insistir. Aquell vespre tindrien convidats.

A fora, la Claudine estava asseguda a taula, ja arreglada, mirant com jugaven els seus germans. Ja eren lluny. Els lladrucs del gos arribaven fins allà. Com hauria desitjat estar amb ells, corrent, embrutant-se, però la mare li havia dit que no es mogué.

«Jo no em puc aixecar de taula».

Llavors, aquella veu.

—Claudine? —Ella va tancar els ulls.

Estava immòbil al llindar, amb la mirada lleugerament seriosa. Va observar encuriolit les espatlles menudes d'aquella nena. El seu coll suau sortia del darrer brodat del vestit i es perdia entre els blens d'aquells cabells castanys acabats d'arissar.

Que potser no l'havia sentit? Llavors, en el mateix to, de la mateixa manera, la va cridar de nou.

—Claudine?

Aquest cop, ella es va tombar i el va mirar de fit a fit. Van romandre un moment en silenci. Llavors ell li va somriure i va allargar la mà cap a ella.

—Vine.

La nena es va aixecar de la taula, va fer unes passes i es va reunir amb ell. La seva petita mà va desaparèixer dins de la de l'home.

—Som-hi, tresor.

Llavors, al llindar de la casa gran, la Claudine es va aturar. Va tombar el cap lentament. Al lluny, els seus dos germans i el gos continuaven corrent enmig de la gespa. Suats, s'estaven divertint. Tot d'una en Tancredi va deixar de córrer. Era com si hagués sentit alguna cosa, una veu, un crit, potser el seu nom. Es va tombar cap a la casa. Massa tard. Ja no hi havia ningú.

— **M**ira com n'és, de guapa, aquella noia.
 —Aquella dona.
 En Tancredi va somriure a en Davide, mentre a la pista de tenis la Roberta tornava una pilota forçada.

En Fabrizio, el marit, des de l'altra banda de la pista, va respondre amb un cop de drete i va encertar a la línia. La Roberta va sortir a tota velocitat, va fer aquells darrers metres corrent com una boja. A la fi, quan gairebé ja era impossible, hi va arribar amb una patinada i va colpejar la pilota des de baix cap a dalt tot creuant un esplèndid revés que va tancar el partit.

—Punt! —El petit Mattia va picar de mans—. La mare és boníssima.

—El pare també és bo —li va respondre immediatament la Giorgia.

—No, la mare és millor. —I van començar a empenye's.

—Feu bondat, feu bondat —els va separar immediatament en Fabrizio. Va agafar la Giorgia, arrencant-la del terra, i la va aixecar amunt—. Em defenses, princeseta

meva, però la mare té molt de talent... i aquest cop ha guanyat ella.

La Roberta s'hi va acostar tota suada. Les seves cames llargues i musculoses ja estaven morenes per aquell primer sol de maig. Li va esbullar els cabells a en Mattia.

—Tens raó, estimat, la mare és millor!

Es va mirar divertida el seu marit i es va apoderar de l'ampolla de Gatorade.

Un llarg glop amb els ulls tancats. Llavors va deixar de beure. Els va tornar a obrir. En Fabrizio s'hi va acostar i li va fer un petó als llavis. Eren una barreja de dolç i salat. La Giorgia va estirar la samarreta del pare.

—Pare, però no podem fer la revenja?

—Sí, princesa... Però la pròxima vegada. Avui el pare té un munt de coses per fer.

I xano-xano la família De Luca va sortir de la pista: el pare, la mare i els dos fills, un nen de gairebé vuit anys i una nena una mica més petita. Van marxar gairebé abraçats. Però no van passar tots plegats per la porta. En primer lloc, la canalla, llavors en Fabrizio i finalment la Roberta, que es va tombar.

La seva mirada es va creuar amb la d'en Tancredi i va obrir per un instant la boca, potser un sospir. Semblava absorta, com molesta o com si esperés alguna cosa. Però només va ser un moment. Llavors es va reunir amb la nena.

—Au, vinga, som-hi, que la mare s'ha de dutxar.

I així la família perfecta va desaparèixer darrere la cantonada de l'edifici.

En Tancredi va continuar mirant-la fixament, encuriósit per veure si es tombaria un altre cop. En Davide es va enfonsar en els seus pensaments.

—Com t'ha mirat, oi?

—Com una dona.

—Sí, però com una que et desitja molt. Què els fas tu, a les dones?

En Tancredi es va tombar cap a ell i llavors va somriure.

—Res. O potser tot. Potser és això precisament el que els agrada. Volen algú que sigui imprevisible. Guaita...

Va treure el mòbil.

—Vaig aconseguir el seu número i li vaig enviar un missatge. Vaig fingir que m'havia equivocat i li vaig enviar aquesta frase: «Et miraria milions de vegades i mai no t'aprendria de memòria».

—I què vas fer després?

—Res. Vaig esperar durant tota la tarda. Vaig pensar que a la fi em respondria precisament per com és ella.

—Per què? Com és?

—Educada i coherent. Estic segur que, quan va llegir el missatge, per una banda, desitjava respondre per educació, i per l'altra, tenia por de fer alguna cosa que no hauria de fer.

—I a la fi?

—Em va respondre. Mira: «Crec que s'ha equivocat de número». I jo li vaig escriure ràpidament: «I si la fortuna hagués fet que m'equivoqués? Si l'atzar ho hagués volgut?». Llavors em va semblar sentir-la riure.

—Per què?

—Perquè era el moment just. A totes les dones, fins i tot a la més realitzada, amb fills, amb una bona família, satisfeta a la feina, els arribarà sempre el moment en què se sentiran soles. I en aquell moment es recordarà d'aquella rialleta. I sobretot que l'hi has fet fer tu.

En Davide va agafar el mòbil d'en Tancredi. Havien continuat escrivint-se. Va llegir els missatges entre l'un i l'altre, el temps discorria sota els seus ulls, setmana rere setmana.

—Per a ella et converteixes en un costum, una cosa que de mica en mica comença a formar part de la seva vida. Cada dia, una frase, un detall bonic, sense cap al·lusió...

En Tancredi va somriure i tot seguit es va posar seriós.

—Llavors, de sobte, t'atures. Res durant dos dies. Ni tan sols un missatge. I ella s'adona que et troba a faltar. Ja t'has convertit en una cita fixa, en un moment esperat, en la raó d'un somriure. Aleshores li escrius i t'excuses, et justifiques dient que has tingut un problema i li fas una pregunta senzillíssima: «M'has trobat a faltar?». Segui el que sigui el que et respongui, la vostra relació ja ha canviat.

—I si no et respon?

—Això també és una resposta. Vol dir que té por. Si té por és perquè es pot rendir. Llavors et pots exposar tu i dir-li: «Jo t'he trobat a faltar». I llançar-te a la piscina.

I li va mostrar un altre missatge i un altre i un altre més. Fins al darrer. «Et vull conèixer».

—Però això és de fa deu dies. Què va passar després?

—Ens vam conèixer. —En Davide el va mirar.

—I...?

—I naturalment no t'explicaré res de fins a quin punt ens vam conèixer, ni on ni quan. Però això era per fer-te entendre que de vegades no és or tot el que lluu. Has vist quina família? Semblen feliços, tenen dos fills meravellosos, no els falta res. Doncs la vida és així, d'un moment a l'altre... puf. Tot es pot esvanir.

En Tancredi li va mostrar al mòbil unes quantes fotos d'aquella dona. La Roberta despullada, només amb un barret al cap, acaronent-se un pit, i després altres de més indecents en què reia divertida.

—Quan una dona supera aquella frontera, ja no té vergonya de res, es deixa anar, té ganes de llibertat.

En Davide no va respondre immediatament, hi va reflexionar.

—Encara sort que mai no has desitjat la meva dona...

I ho va dir en un to dur, lleugerament ferm, sense decidir si fer-ne broma o no.

—O si no, potser l'has desitjat... però per sort no ets el tipus de la Sara.

En Tancredi es va aixecar.

—Exacte.

I es va allunyar amb una única certesa. Com et pots equivocar de vegades amb una persona!

—Vine, dinem plegats.

Es van endinsar al gran parc del Club Antic de Tir al Colom. Davant seu, la vista del nord de Roma, a la dreta el turó dels Parioli. Allà a sota discorria el llarg viaducte del Corso Francia fins a perdre's a la llunyania, cap a la Via Flaminia, entre les muntanyes que feien de teló de fons.

Un parc a l'anglesa, una gran piscina, unes quantes taules cobertes amb para-sols on un vent lleuger movia la vora de les lones i refrescava els socis que ja dinaven.

En Tancredi i en Davide van seure. Poc després va arribar la família perfecta. Es van asseure a taula. La Giorgia i en Mattia continuaven fent-se la guitza.

—Ei! No me n'agafis del plat!

—No és només teu! És del bufet i per tant de tothom.

En Mattia va agafar una oliva del plat de la Giorgia i se la va ficar ràpidament a la boca.

—No s'hi val! —La Giorgia li va ventar un cop a l'espatlla.

La mare els va renyar.

—Heu acabat de barallar-vos?

Però el nen va robar un trosset de mozzarella i el va mastegar mentre li regalimava llet fresca de la boca.

—Mattia, no mengis així! —Li va passar un tovalló pels llavis amb força, aturant aquell rierol de llet abans que acabés a la samarreta. Llavors la seva mirada de mare es va transformar. Es va perdre al lluny, entre les taules, fins que es va creuar amb la d'en Tancredi. Ell li va somriure divertit. La Roberta va envermellir tot recordant vés a saber quin moment. Llavors va tornar a ser una mare.

—Si no deixeu de barallar-vos, no us portaré mai més aquí al club.

Un cambrer es va acostar a la taula d'en Tancredi i en Davide.

—Bon dia, senyors. Volen demanar?

—Què prendràs tu?

—Doncs, potser un primer...

En Tancredi li va suggerir amb veu ferma:

—Aquí fan molt bé els *paccheri* amb tomàquet i mozzarella.

—D'acord, doncs això.

—Doncs per a mi una amanida freda de sípia. Ens pot portar també un bon vi blanc fresc? Un Chablis, Grand Cru Les Clos del 2005, sisplau.

El cambrer es va allunyar.

—Potser després prendrem uns calamars a la planxa o un bon llobarro escaldat. Aquí tenen un peix fresquíssim.

I van continuar així, a l'espera. En Tancredi es va tombar cap al fons del parc. En Gregorio Savini era allí, a la porta d'entrada del club. No semblava que mirés cap a la seva banda. Duia els cabells curts, un vestit fi, i els seus ulls negres impenetrables seguien la gent d'una manera gairebé distreta, copsant-ho tot i res, concentrat en qual-sevol moviment eventual.

—No et deixa mai, oi?

En Tancredi va servir a en Davide una mica d'aigua.

—Mai.

—Ho sap tot de la teva família. És amb vosaltres des de fa molt de temps.

—Sí. Jo era petit quan va arribar, però és com si hi fos des de sempre.

El cambrer es va acostar, va servir el vi i es va allunyar.

—És bonic tenir una persona així. No hi ha res que ell no sàpiga. És difícil no tenir secrets per a una persona, oi?

En Tancredi va fer un glop d'aigua. Llavors va deixar el got i va mirar al lluny.

—Sí. És impossible.

En Davide somreia divertit.

—Sap també això d'aquesta dona, de la Roberta?

—És ell qui em va donar el seu número i em va proporcionar tota la informació sobre ella.

—De debò?

—I tant. És ell qui m'informa sempre de tot. Les joies que una dona es posa, les flors que prefereix, els clubs que freqüenta... Si no, no hauria aconseguit fer tot el que he fet en tan poc de temps.

—I per entrar en aquest club, què has hagut de fer?

—Veuràs, ha estat la cosa més fàcil del món. Vaig descobrir que havien d'afrontar unes quantes despeses i les vaig pagar totes comprant més accions.

Precisament en aquell moment un cambrer va aparèixer a la porta. Va mirar al seu voltant i llavors va reconèixer la persona que estava buscant.

Va travessar la gespa caminant a pas lleuger i va passar entremig d'algunes taules. En Tancredi el va veure.

—Guaita, no et perdis aquesta escena.

L'amic el va mirar encuriós. No entenia a què es referia. El cambrer es va aturar davant la taula de la família De Luca.

—Disculpi...

En Fabrizio va aixecar el rostre del plat. No esperava a ningú.

La Roberta també va deixar de menjar.

—Això és per a la senyora. —I li va oferir una flor preciosa, una orquídia salvatge, jaspiada, tancada en una caixa coberta de cel·lofana amb una noteta enganxada—. I això és per a vostè, senyor De Luca.

En Fabrizio va agafar un sobre entre les mans. Li va donar la volta, encuriolit. No hi havia cap encapçalament. Just en aquell moment la Roberta va obrir la nota. «De debò m'estimes?». Llavors, ràpidament, va aixecar la mirada i es va creuar amb la seva. En Tancredi va acabar de servir el vi blanc, la va mirar fixament, aixecant la copa com per brindar des de lluny. Llavors el va tastar. Temperatura perfecta.

—Sí, és un Chablis perfecte.

A poca distància, a l'altra taula, tot d'una, en Fabrizio De Luca va empal·lidir. Havia obert el sobre. No podia donar crèdit al que veien els seus ulls. Unes quantes fotografies que no admetien dubtes. La seva dona Roberta posseïda per un altre home en les postures més desvergonyides i salvatges. I per donar testimoni que eren recents, a les instantànies es veia aquell penjoll que ell li havia regalat pels deu anys de casats. Així doncs, tot havia succeït durant aquelles setmanes, ja que el regal l'hi havia fet només un mes abans.

En Fabrizio De Luca va mostrar les fotos a la seva dona i, abans que ella pogués recuperar-se del seu estupor, li va clavar una violenta bufetada a la cara. La Roberta va caure de la cadira. La Giorgia i en Mattia van romandre immòbils, en silenci. Llavors la Giorgia va esclatar a plorar. En Mattia, més fort, estava esbalaït.

—Mare... mare...

No sabia què fer. Els dos nens plegats la van ajudar a aixecar-se. En Fabrizio De Luca va agafar unes quantes fotos; segurament els serien útils als advocats en el procés de separació. Llavors va marxar sota les mirades atònites dels socis del club.

La Roberta va mirar de consolar la Giorgia.

—Au, cuca, no passa res...

—Però, per què ha fet això, el pare? Per què t'ha pegat?

En aquell moment, una foto va caure de la taula. La Giorgia la va recollir.

—Mare... però aquesta ets tu!

La Roberta l'hi va treure de la mà i, mentre les llàgrimes li solcaven el rostre, se la va ficar a la butxaca de darrere dels texans. Llavors va agafar en braços la Giorgia, de la mà en Mattia i va començar a caminar trontollant sota la mirada de tothom. La seva galta marcada de vermell portava els cinc dits estampats a la pell. En arribar davant de la taula d'en Tancredi es va aturar.

En Davide se sentia incòmode. La Roberta era dreta davant seu, en silenci. Les llàgrimes continuaven regalimant-li sense que aconseguís contenir-les.

En Mattia no ho podia entendre. La va estirar del braç.

—Mare, però per què plores? Per què t'has barallat amb el pare? Es pot saber què passa?

—No ho sé, estimat.

Llavors va mirar en Tancredi.

—Digue-m'ho tu.

En Tancredi va romandre en silenci. Va agafar el vi i en va beure un glop. Llavors es va eixugar els llavis amb el tovalló i lentament el va deixar de nou sobre les cames.

—Potser t'estaves cansant de la felicitat. Quan la trobis de nou, la sabràs apreciar.